

На краю міста в дерев'яній хатинці на дві кімнатці жили хлопчик Чарлі Бакет, його батьки і бабуся з дідусями. Батьків пана Бакета звали дідунь Джо та бабуся Джозефіна. А батьків пані Бакет звали дідусь Джордж та бабуня Джорджина. Усі семеро жили дуже вбого і в тяжких умовах. На єдиному ліжку лежали усі старенькі, вони ніколи й не злазили. Пан і пані Бакети спали з малим Чарлі Бакетом в іншій кімнатці, на матрацах на підлозі.

З усієї родини роботу мав тільки пан Бакет. Він працював на фабриці зубної пасти, де цілий день накручував кришечки на тюбики з пастою. Грошей не вистачало навіть на харчі. На сніданок вони їли хліб з маргарином, на обід — варену картоплю з капустою, а на вечерю — капустяк. Трохи краще бувало в неділю: хоч страви готували ті самі, але кожному дозволялося з'їсти по дві порції.

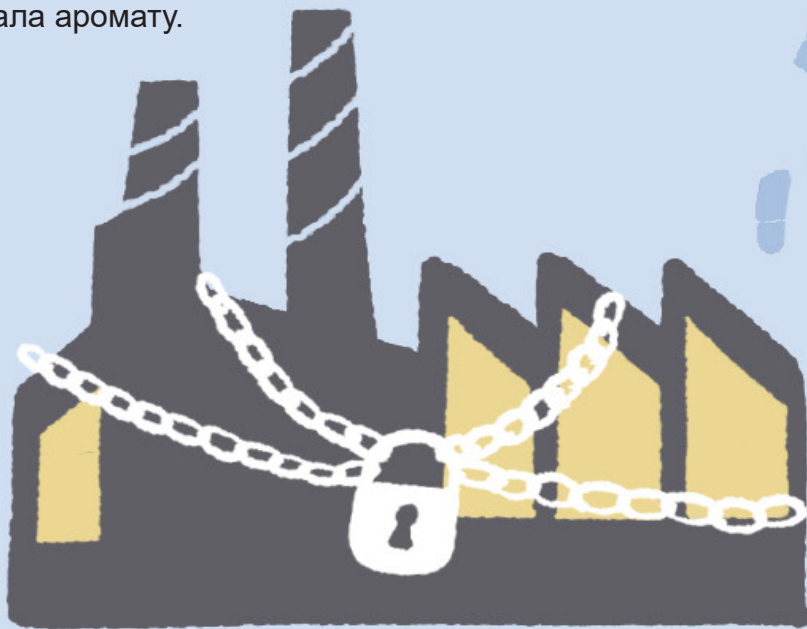

Чарлі було найгірше, бо він ріс. Понад усе йому хотілося шоколаду. Йдучи вранці до школи, Чарлі бачив у вітринах крамничок цілі стоси величезних шоколадних плиток. Він зупинявся й дивився на них, притискаючись носом до скла і стікаючи слиною. Лише на свій день народження хлопчик отримував невеличку шоколадну плиточку, яку примудрявся їсти по маленькій крихті більш як місяць.

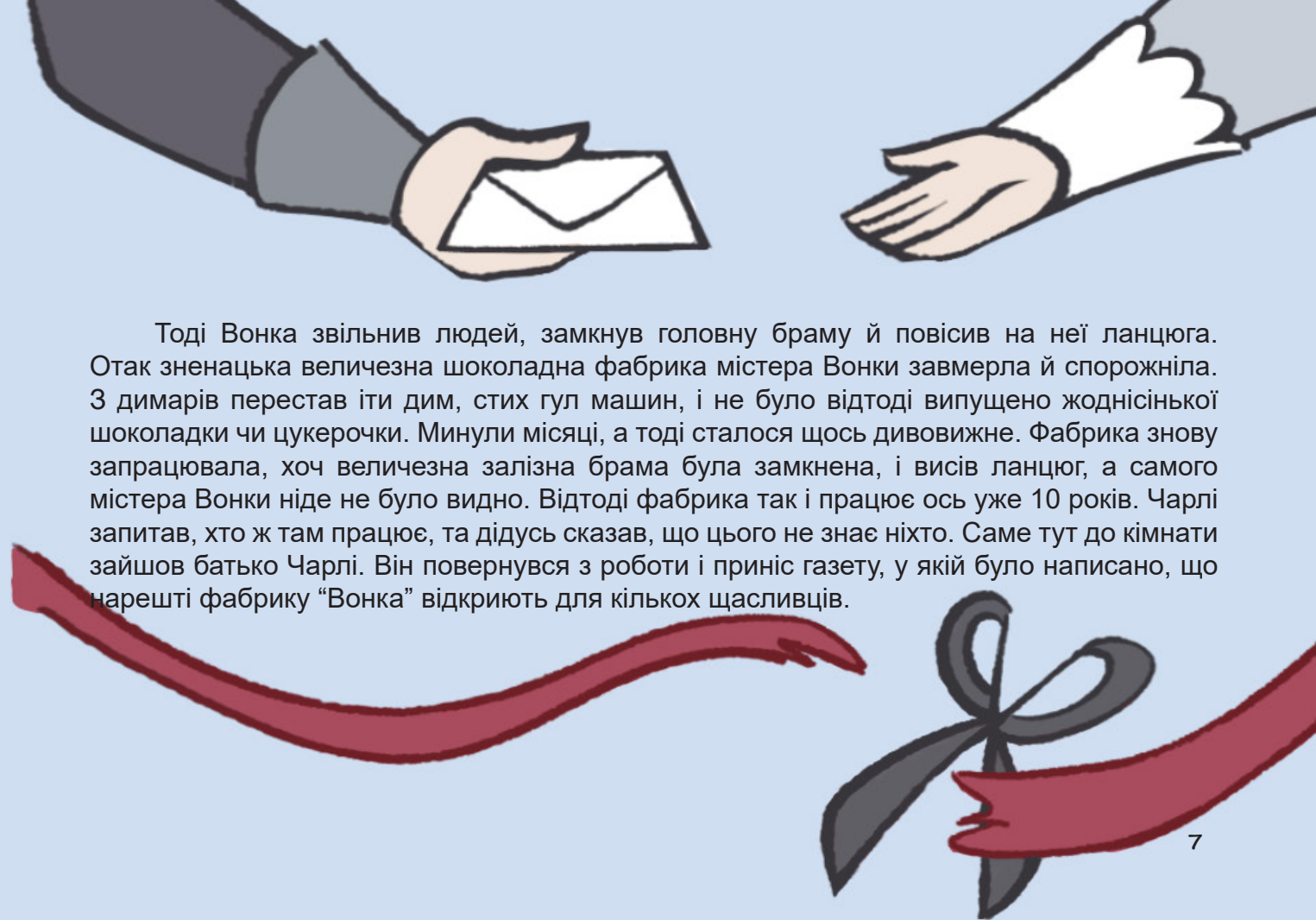

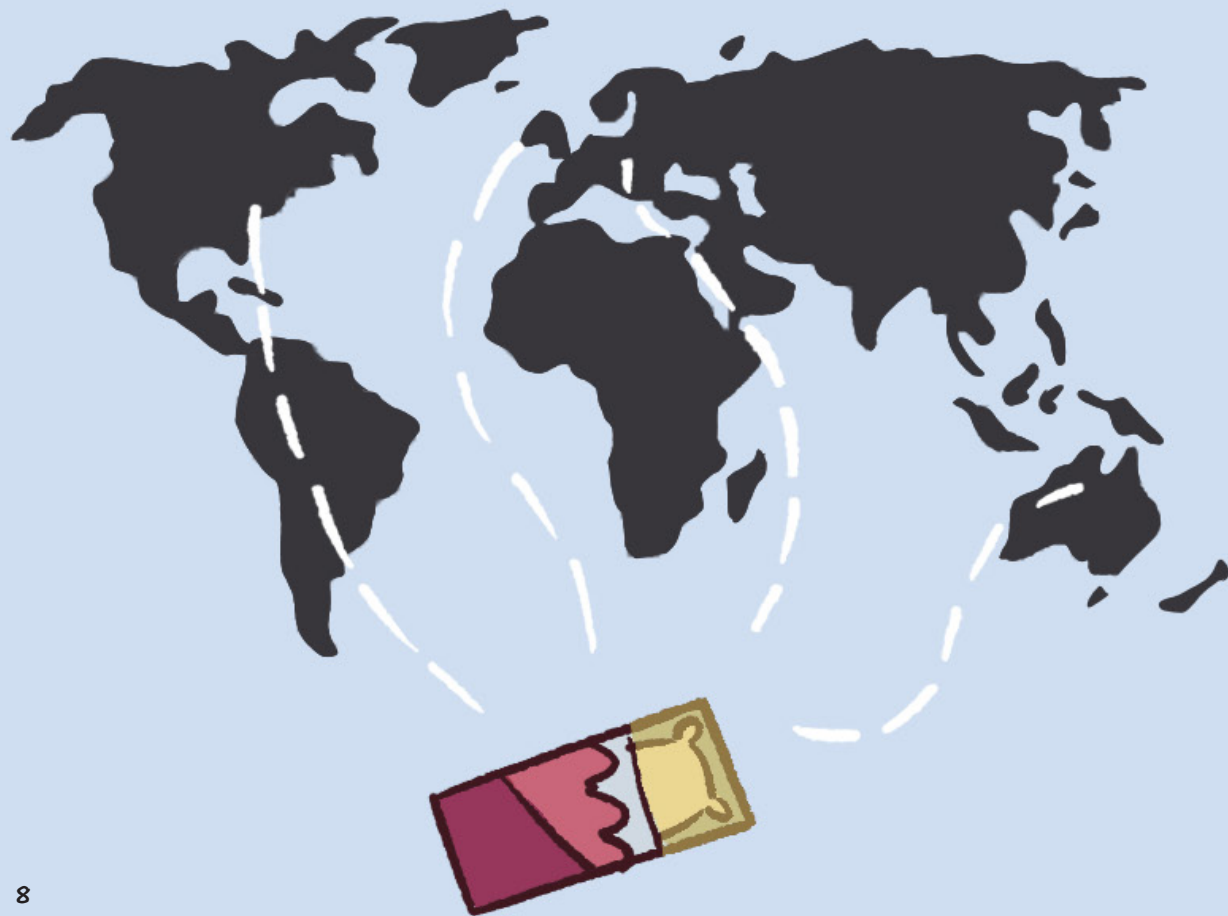
Майже біля самої хатинки, де мешкав Чарлі, стояла величезна шоколадна фабрика, яка називалася “Вонка”. Її власник, містер Віллі Вонка, був найкращий за всі часи виробник і винахідник шоколадних цукерок. Фабрика була оточена височенним муром з величезною залізною брамою, вона вся диміла й химерно гула. Довкола розносилися розкішні пахощі шоколаду. Малий Чарлі вдихав цей неповторний шоколадний запах і прагнув потрапити на фабрику й побачити, що ж там усередині.

Чарлі довідався, що ще недавно на фабриці Вонки працювали тисячі працівників. Аж раптом якогось дня містер Вонка мусив попросити їх усіх піти додому й більше ніколи не вертатися. А все це сталося через шпигунів, яких на фабрику присилали інші виробники шоколаду. Незабаром фабрика Фікельгрубера почала виробляти морозиво, яке не тануло навіть під пекучим сонцем. Потім фабрика пана Тицьноса випустила жуйку, що не втрачала аромату.

Тоді Вонка звільнив людей, замкнув головну браму й повісив на неї ланцюга. Отак зненацька величезна шоколадна фабрика містера Вонки завмерла й спорожніла. З димарів перестав іти дим, стих гул машин, і не було відтоді випущено жоднісінької шоколадки чи цукерочки. Минули місяці, а тоді сталося щось дивовижне. Фабрика знову запрацювала, хоч величезна залізна брама була замкнена, і висів ланцюг, а самого містера Вонки ніде не було видно. Відтоді фабрика так і працює ось уже 10 років. Чарлі запитав, хто ж там працює, та дідусь сказав, що цього не знає ніхто. Саме тут до кімнати зайшов батько Чарлі. Він повернувся з роботи і приніс газету, у якій було написано, що нарешті фабрику “Вонка” відкриють для кількох щасливців.

Пан Бакет прочитав усім з газети, що Віллі Вонка вирішив дозволити цього року відвідати фабрику 5 дітям. Він сам покаже їм всі фабричні таємниці та чари. Наприкінці екскурсії всі вони як спеціальний дарунок отримають стільки шоколадок і цукерок, що їм вистачить на все життя! Щоб потрапити на фабрику, потрібно знайти Золотий квиток. Усі 5 квитків було надруковано на золотому папері й заховано під звичайнісінькими обгортками звичайнісіньких шоколадних батончиків. Почувши такі новини, дідунь Джо сказав, що тепер усі купуватимуть батончики “Вонка”, Чарлі сказав, що в нього немає надії знайти квиток, адже він отримує тільки одну шоколадку на рік. Бабуня Джорджина нагадала хлопчику, що за тиждень у нього день народження. Та дідусь Джордж засумнівався: Золоті квитки скоріше знайдуть ті діти, які мають змогу купувати шоколадки щодня.

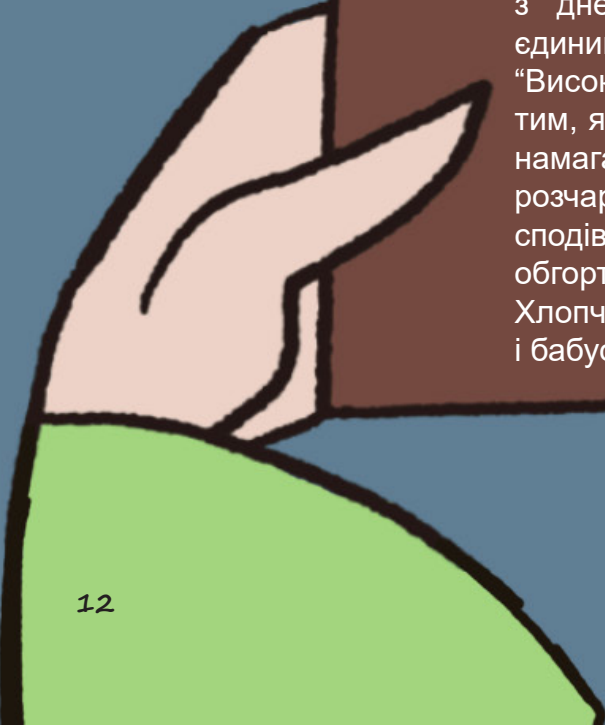

FAKE

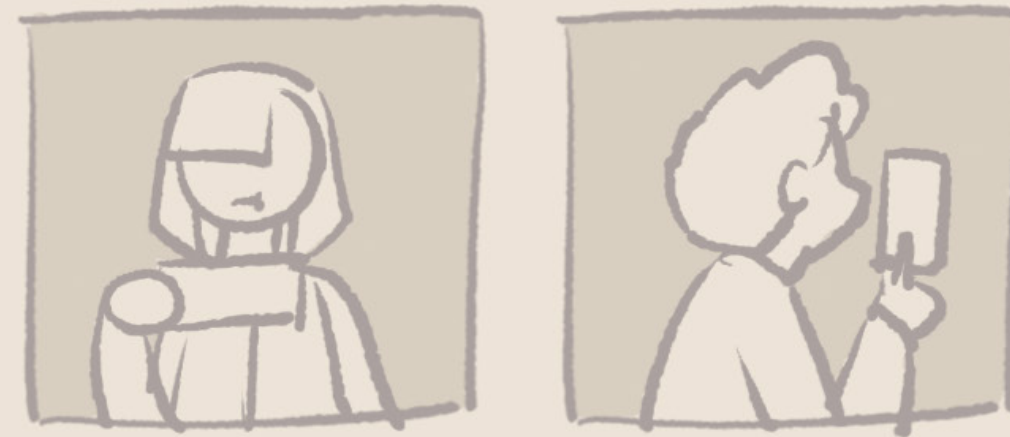
IN VARIUS MI ANTE, NEC SAGITTIS VELIT VULPUTATE EGET. MAURIS AT COMMODO ODIO, AC ORNARE SEM. INTEGER FINIBUS METUS SAPIEN, VITAE POSUERE DUI LOBORTIS UT. DUIS EU PHARETRA LIGULA, EU TRISTIQUE ODIO. INTEGER DIGNISSIM AC ELIT SED ELEMENTUM. NAM ULTRICES, NULLA VEL EFFICITUR EGESTAS, MI ANTE ELEMENTUM MASSA, AC EUISMOD NUNC ELIT VEL LECTUS. SUSPENDISSE NULLA LOREM, GRAVIDA QUIS EX IN, HENDRERIT CONDIMENTUM RISUS. SUSPENDISSE ELEMENTUM ELIT EU SAGITTIS SOLLICITUDIN. PRAESENT NEC ODIO LACINIA, TINCIDUNT NISI SIT AMET, BLANDIT TORTOR. IN HAC HABITASSE PLATEA DICTUMST. CURABITUR FEUGIAT NISL LOREM, MOLLIS SUSCIPIT URNA TEMPUS UT. NAM FRINGILLA MATTIS SAPIEN, ID HENDRERIT DOLOR ACCUMSAN AC. NUNC QUIS LACUS ACCUMSAN, GRAVIDA LECTUS AT, PELLENESQUE EX. MAURIS CONGUE RISUS VITAE SEMPER BIBENDUM. FUSCE EU ARCU PRETIUM, ULTRICES ARCU ET, TEMPOR DIAM. VESTIBULUM SED LECTUS VELIT. PHASELLUS AUCTOR MAURIS EU LOREM FINIBUS MOLESTIE. PHASELLUS LUCTUS VARIUS AUGUE ID SCELERISQUE. MAURIS RUTRUM PURUS SUSCIPIT VOLUTPAT COMMODO. MAURIS ET TEMPOR NULLA. NULLAM VOLUTPAT TORTOR VITAE TINCIDUNT DICTUM.

INTEGER EUISMOD NISI ET URNA POSUERE TRISTIQUE. DONEC ORNARE
ILLAMCORPER NULLA IACULIS FAUCIBUS. ETIAM CONSEQUAT FACILIS
TORTOR. NULLA TRISTIQUE ERAT TURPIS, NON
TORTOR AT BIBENDUM

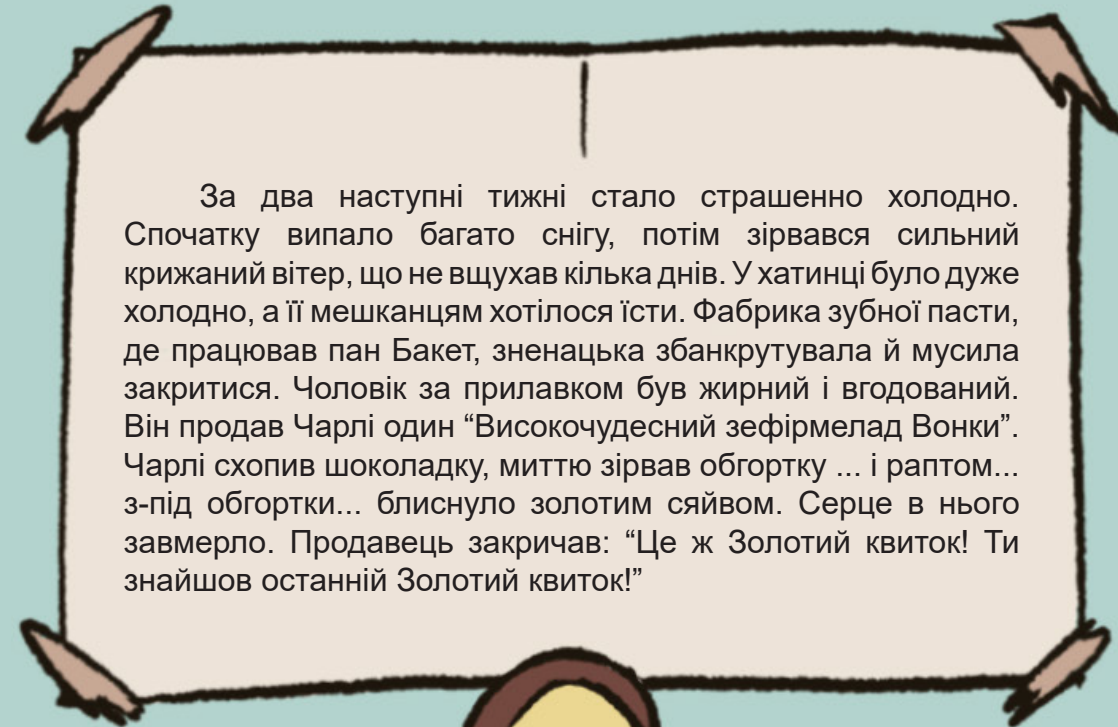
Наступного дня сім'я привітала Чарлі з днем народження. Хлопчик отримав свій єдиний дарунок. На обгортці було написано: "Високочудесний зефірмелад Вонки". Перед тим, як Чарлі почав розгортати батончик, батьки намагалися лагідно й м'яко підготувати його до розчарування, адже всі знали, що смішно було сподіватися знайти чарівний квиток. Чарлі роздер обгортку, там не було й сліду Золотого квитка. Хлопчик хотів поділитися батончиком з батьками і бабусями з дідусями, але ті відмовилися.

Того вечора газета пана Бакета повідомила про знахідку не лише третього Золотого квитка, а й четвертого. Пан Бакет прочитав вголос, що третій квиток знайшла Віолета Бореґард. Ця дівчинка безперестанку жувала жуйку, лише коли їла, приліплювала її за вухо. Та крім того, вона жувала шматочок жуйки уже три місяці. На ніч Віолета приліплювала її до бильця ліжка. А ще дівчинка чіпляла липкі пожовані грудочки на ліфтові кнопки. Найбільше це не подобалося жінкам в дорогих рукавичках. Четвертий Золотий квиток знайшов хлопець Майк Тіві. Він не хотів давати інтерв'ю, бо дивився телевізор. 9-річний хлопець понад усе любив дивитися фільми про бандитів і стрілянину. Він і сам був обвішаний іграшковими пістолетами й автоматами. Залишився один-єдиний квиточок, і бабуня Джорджина зітхала і говорила, що цей квиток знову дістанеться якійсь огидній малій почварі, яка його не заслужила.

На другий день, коли Чарлі вернувся зі школи й зайшов до дідусів і бабусь, то побачив, що не спить лише дідунь Джо. Старенький тихо покликав до себе онука і віддав йому свої останні гроші, 10-центову монету. Дідусь сказав, що це його таємний скарб, ніхто про нього не знає, і він хоче, щоб Чарлі купив батончик. Чарлі взяв срібну монетку і миттю вислизнув з кімнати. За п'ять хвилин він уже повернувся і показав батончик. Разом з дідусем хлопчик відкрив батончик, але квитка там не було.

За два наступні тижні стало страшенно холодно. Спочатку випало багато снігу, потім зірвався сильний крижаний вітер, що не вщухав кілька днів. У хатинці було дуже холодно, а її мешканцям хотілося їсти. Фабрика зубної пасти, де працював пан Бакет, зненацька збанкрутувала й мусила закритися. Чоловік за прилавком був жирний і вгодований. Він продав Чарлі один "Високочудесний зефірмелад Вонки". Чарлі схопив шоколадку, миттю зірвав обгортку ... і раптом... з-під обгортки... блиснуло золотим сяйвом. Серце в нього завмерло. Продавець закричав: "Це ж Золотий квиток! Ти знайшов останній Золотий квиток!"

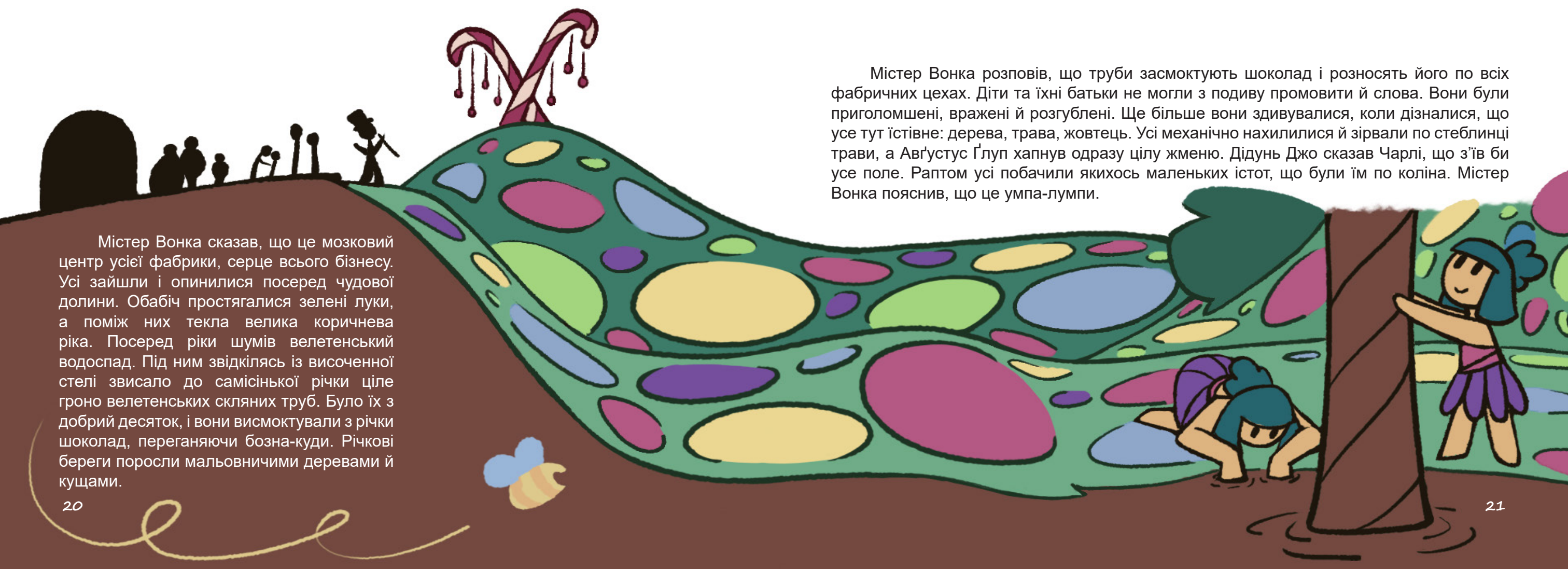
Уранці перед брамою фабрики зібрався величезний натовп, що хотів бачити 5 щасливих власників квитків. Просто перед воротами, ретельно загороджені від натовпу поліцаями, стояли 5 знаменитих дітей, разом з дорослими, що їх привели. Серед усіх височіла кістлява постать дідуня Джо, що стояв мовчки і міцно тримав за руку малого Чарлі Бакета. Десь удалині годинник на церковній вежі забамкав 10-ту. Залізні ворота фабрики почали відчинятися, і з'явився Віллі Вонка.

То був дивовижний чоловік радісно зустрів дітей і запросив на фабрику. Перед цим він переглянув Золоті квитки. Першим пройшов за ворота гладкий хлопець, Авґустус Ґлуп, з батьками. Потім Верука Солт у норковій шубці. Наступні двоє дітей, Віолета Бореґард і Майк Тіві, ступили вперед, показали квитки, а містер Вонка так енергійно їх вітав, що трохи не повідривав рук. Останніми зайшли Чарлі з дідусем. Великі залізні ворота за спиною повільно зачинялися. Юрба за ними й далі штовхалася й галасувала. Чарлі востаннє глянув на людей. І ось ворота з гуркотом зачинилися і зовнішній світ пропав з виду.

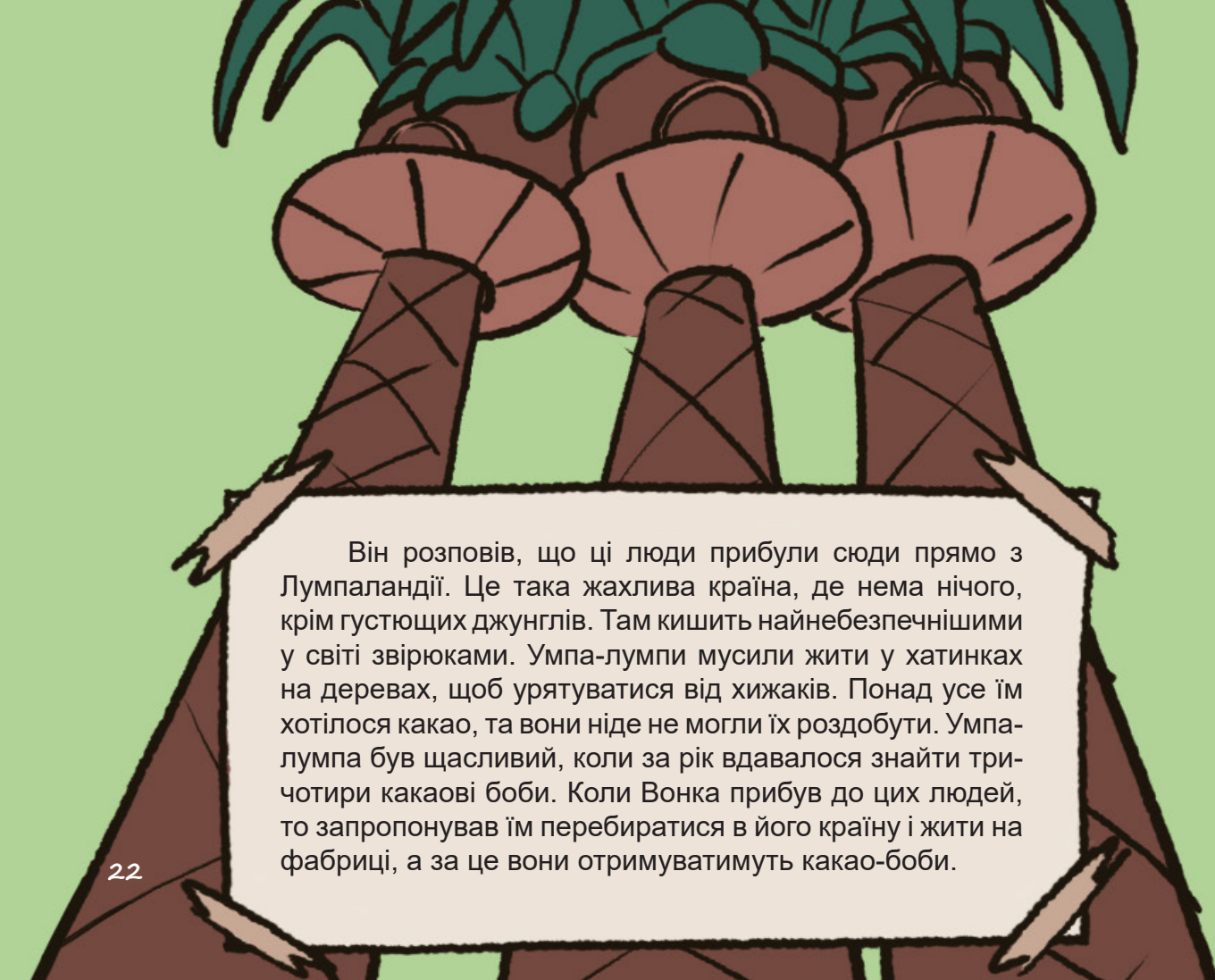
Віллі Вонка радісно зустрів дітей і запросив на фабрику. Перед цим він переглянув Золоті квитки. Першим пройшов за ворота гладкий хлопець, Августус Ґлуп, з батьками. Потім Верука Солт у норковій шубці. Наступні двоє дітей, Віолета Бореґард і Майк Тіві, ступили вперед, показали квитки, а містер Вонка так енергійно їх вітав, що трохи не повідривав рук. Останніми зайшли Чарлі з дідусем. Містер Вонка сказав, що дуже щасливий за хлопчика. Великі залізні ворота за спиною повільно зачинялися.

Чарлі востаннє глянув на людей. І ось ворота з гуркотом зачинилися і зовнішній світ пропав з виду. Це був чималий гурт людей. Почалася штовханина, коли всі кинулися бігти коридором, намагаючись не відстати від містера Вонка, який безліч разів завертав то ліворуч, то праворуч. Він гукнув, що всі коридори спускаються вниз, бо велетенські цехи фабрики розташовані глибоко під землею. Коридори знижувалися дедалі крутіше. І раптом містер Вонка зупинився перед дверима, на яких було написано “Шоколадний цех”.

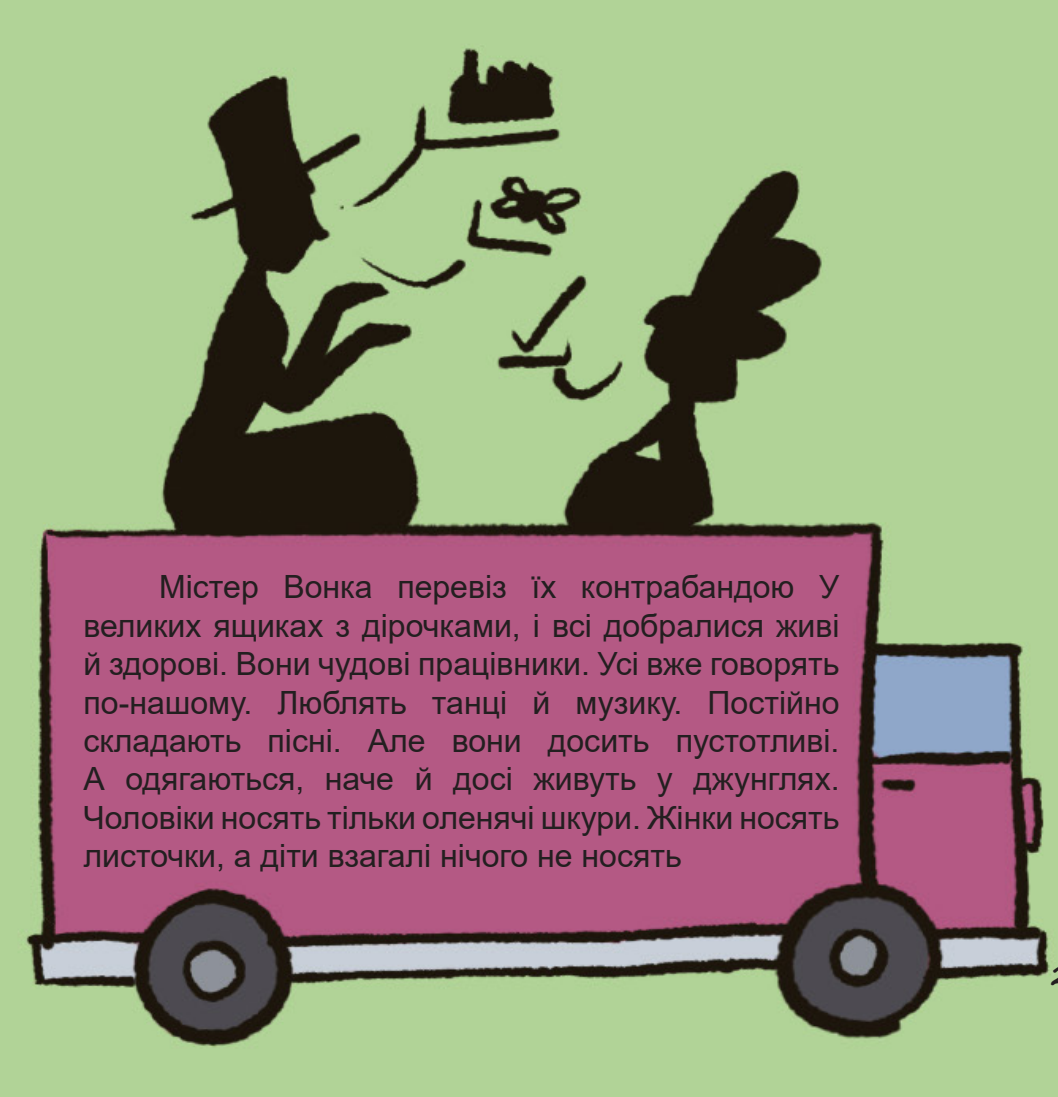

Містер Вонка сказав, що це мозковий центр усієї фабрики, серце всього бізнесу. Усі зайшли і опинилися посеред чудової долини. Обабіч простягалися зелені луки, а поміж них текла велика коричнева ріка. Посеред ріки шумів велетенський водоспад. Під ним звідкілясь із височенної стелі звисало до самісінької річки ціле гроно велетенських скляних труб. Було їх з добрий десяток, і вони висмоктували з річки шоколад, переганяючи бозна-куди. Річкові береги поросли мальовничими деревами й кущами.

Містер Вонка розповів, що труби засмоктують шоколад і розносять його по всіх фабричних цехах. Діти та їхні батьки не могли з подиву промовити й слова. Вони були приголомшені, вражені й розгублені. Ще більше вони здивувалися, коли дізналися, що усе тут їстівне: дерева, трава, жовтець. Усі механічно нахилилися й зірвали по стеблинці трави, а Августус Ґлуп хапнув одразу цілу жменю. Дідунь Джо сказав Чарлі, що з'їв би усе поле. Раптом усі побачили якихось маленьких істот, що були їм по коліна. Містер Вонка пояснив, що це умпа-лумпи.

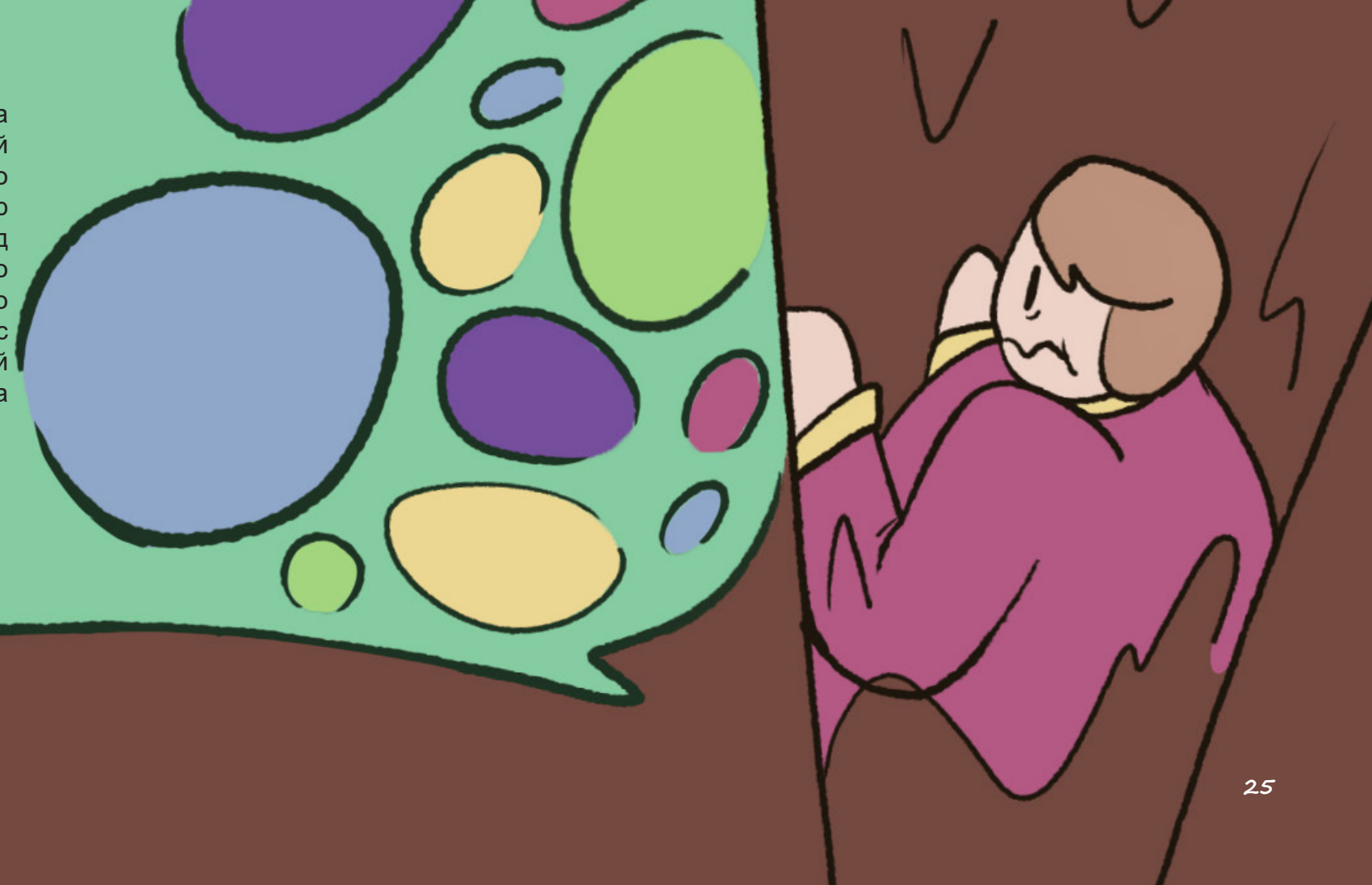

Він розповів, що ці люди прибули сюди прямо з Лумпаландії. Це така жахлива країна, де нема нічого, крім густющих джунглів. Там кишить найнебезпечнішими у світі звірюками. Умпа-лумпи мусили жити у хатинках на деревах, щоб урятуватися від хижаків. Понад усе їм хотілося какао, та вони ніде не могли їх роздобути. Умпа-лумпа був щасливий, коли за рік вдавалося знайти тричотири какаові боби. Коли Вонка прибув до цих людей, то запропонував їм перебиратися в його країну і жити на фабриці, а за це вони отримуватимуть какао-боби.

Містер Вонка перевіз їх контрабандою у великих ящиках з дірочками, і всі добралися живі й здорові. Вони чудові працівники. Усі вже говорять по-нашому. Люблять танці й музику. Постійно складають пісні. Але вони досить пустотливі. А одягаються, наче й досі живуть у джунглях. Чоловіки носять тільки оленячі шкури. Жінки носять листочки, а діти взагалі нічого не носять

Несподівано пані Ґлуп почала кликати свого сина Авґустуса, а він стояв на березі навколішки, з шаленою швидкістю заливаючи собі жменями в рот рідкий гарячий шоколад. Коли містер Вонка обернувся й побачив це, то закричав, що такого робити не треба, бо він забруднює шоколад. Авґустус ніби оглух, витяг шию і по-собачому сьорбав з річки шоколад. Раптом малий упав у річку і миттю зник під коричневою поверхнею. Батьки хлопця кричали, а той вигулькував і благав про допомогу. Поки пан Ґлуп готувався стрибнути у шоколад, хлопчиська затягнуло у велику трубу. Оскільки труба була скляна, то всі чітко побачили, як Авґустус летить головою вперед. Коли хлопець зник, батьки кинулися до містера Вонки, той заспокоїв усіх і сказав, що малий трохи покатається, та й усе. Та труба виходила прямисінько в цех, де виготовляли полуничну помадку в шоколаді.

На теплій шоколадній ріці з'явився дивовижний рожевий човен. Це був великий весловий човен з високим носом і високою кормою, за веслами сиділи безліч умпа-луппів. Містер Вонка сказав, що це його особиста яхта, яку він видовбав з величезної карамельки. Коли човен пристав до берега, сотня умпа-луппів сперлася на весла й реготала, розглядаючи гостей. Щойно всі безпечно розмістилися в човні, як умпа-луппи відштовхнули його від берега й налягли на весла. Верука Солт заявила татові, що хоче такого човна і багато умпа-луппів, і шоколадну річку і ще хочу... хочу...

Дідусь і Чарлі сиділи на кормі. Хлопець і подумати не міг, що попереду на них можуть чекати ще більші чудасії. Потім містер Вонка наповнив ще одного кухля й подав дідуневі Джо. Човен линув за течією. Річка вужчала. Попереду був якийсь темний тунель, човен несло туди. Пасажири злякано залементували.

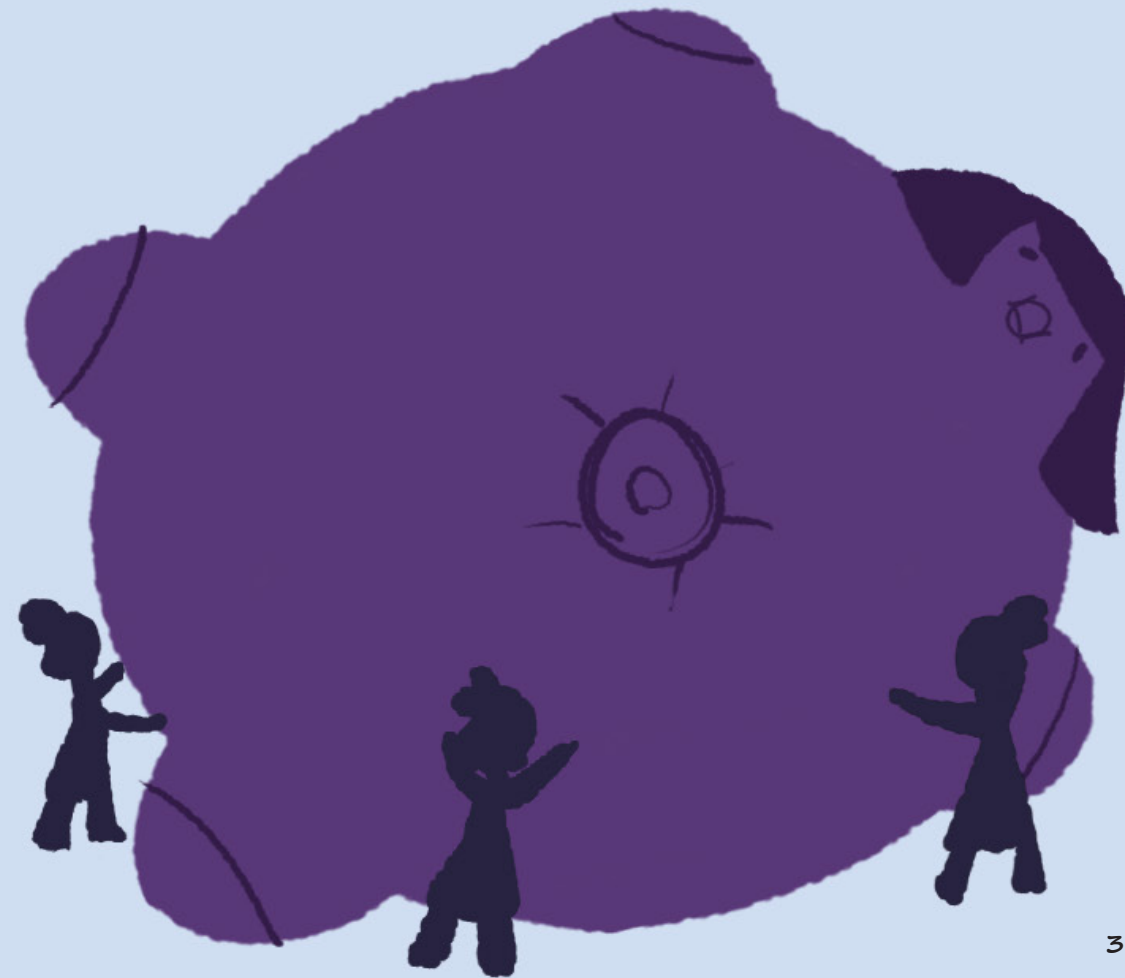

На дверях був напис: “Цех винаходів — стороннім вхід заборонено”. Містер Вонка витяг з кишені ключа і відімкнув. Він розповів, що тут найважливіший цех усієї фабрики, бо тут готуються, киплять і булькають усі його найновіші і найтаємніші винаходи. Чоловік попросив нічого не торкати, не чіпати й не куштувати. Він відчинив двері і ступив з човна прямо в цех. Четверо дітей з батьками кинулися за ним. Велетенська зала нагадувала якусь відьомську кухню. Скрізь кипіли й булькали на величезних плитах чорні металеві казани, а ще свистіли чайники, шипіли каструлі, бряжчали й шкварчали дивні залізні апарати по стінах і по стелі зміїлися труби, і всю залу наповнювали дим, пара та розкішні смачні пахощі. Стало видно, що містер Вонка цей цех любить найбільше.

Містер Вонка підвів гостей до велетенської машини, Він натиснув три різні кнопки. балія майже наповнилася, містер Вонка натис іншу кнопку, у величезній балії завирував величезний міксер, Поступово суміш почала пінитися, мінялася всіма кольорами. Потім піниста синя суміш з величезної балії почала всмоктуватися назад у нутро машини. Згодом у машини збоку вискочила маленька шухлядка, там лежала жуйка. Оцей шматок жуйки поєднує в собі томатний суп, смажене м'ясо та чорничний пиріг, Віолета Бореґард миттю вийняла з рота власну рекордну жуйку й приліпила її за ліве вухо й попросила дати їй чарівну жуйку. Містер Вонка порадив не ризикувати, бо жуйку треба ще вдосконалювати. Та перш, ніж містер Вонка встиг її зупинити, Віолета простягла гладку руку, хапнула з шухлядки плиточку жуйки і кинула в рот. І відразу її потужні натреновані щелепи почали клацати. Дівчинка почала коментувати, що їсть зараз томатний суп, потім було смажене м'ясо, запечена картопля. Містер Вонка не переставав просити виплюнути жуйку

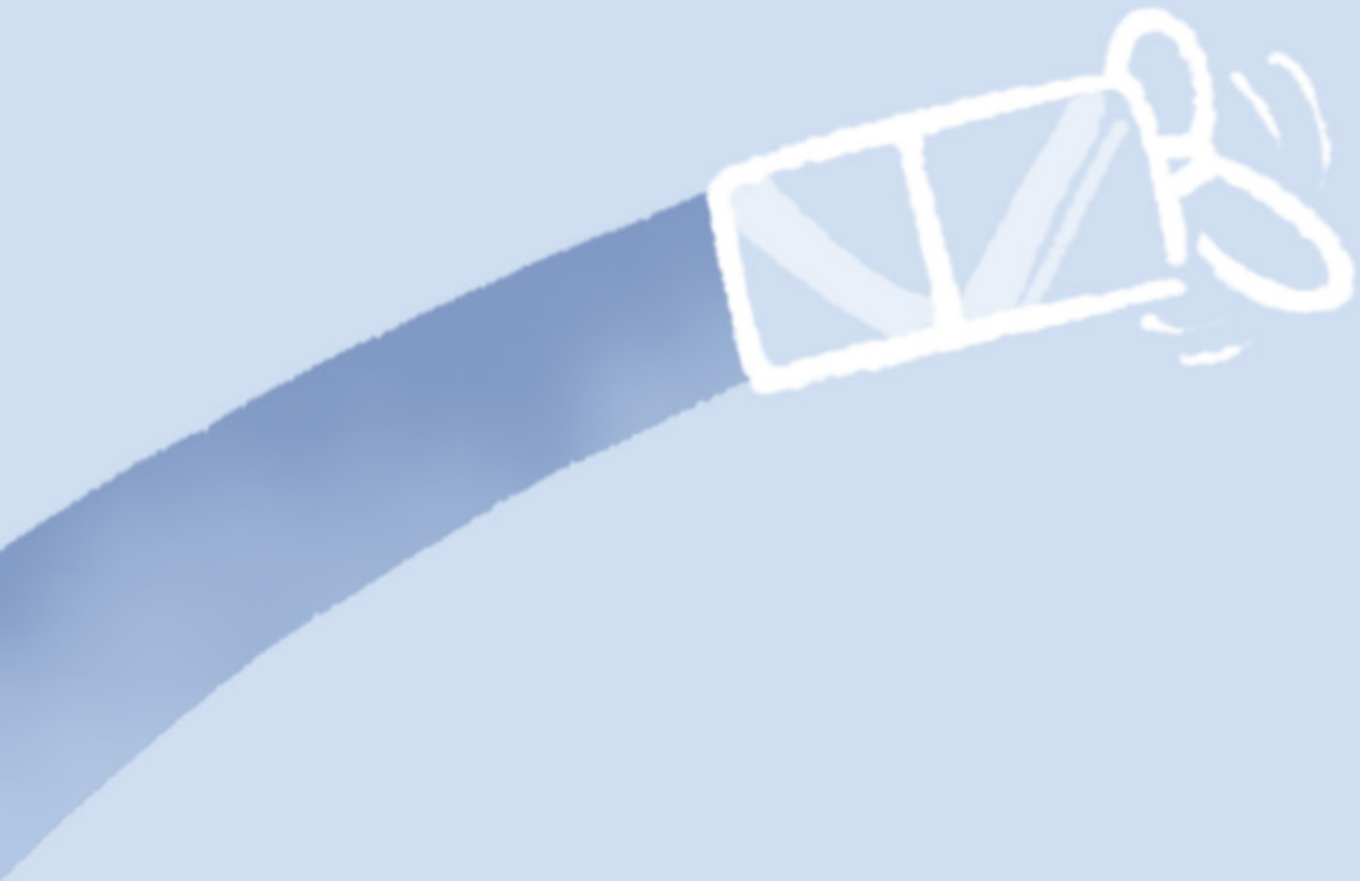
Містер Вонка помчав по коридору. На наступних дверях, до яких вони підбігли, був напис: "Горіховий цех". Вонка попросив зазирнути у скляне віконечко в дверях, але не заходити. Усі з'юрилися біля дверей. Видовище було прецікаве: мабуть, з сотня білок сиділа на високих стільчиках довкола великого стола. На столі лежали гори волоських горіхів, що їх з величезною швидкістю лушили білки. Містер Вонка пояснив, що лише білки можуть лушити, щоб сам горішок лишався цілим. Це надзвичайно важко. А він вимагає, щоб на фабриці використовували тільки цілі горішки. Верука Солт раптом скрикнула, що хоче мати білочку. Вдома. Пан Солт пообіцяла дочці, що за першої-ліпшої нагоди дістане їй білочку. Та Верука верещала, що їй потрібно саме зараз. Пан Солт витяг гаманця і уже хотів купити тваринку, та містер Вонка сказав, що білочки не продаються. Верука відчинила двері і зайшла у цех, хоч містер Вонка кричав не робити цього.

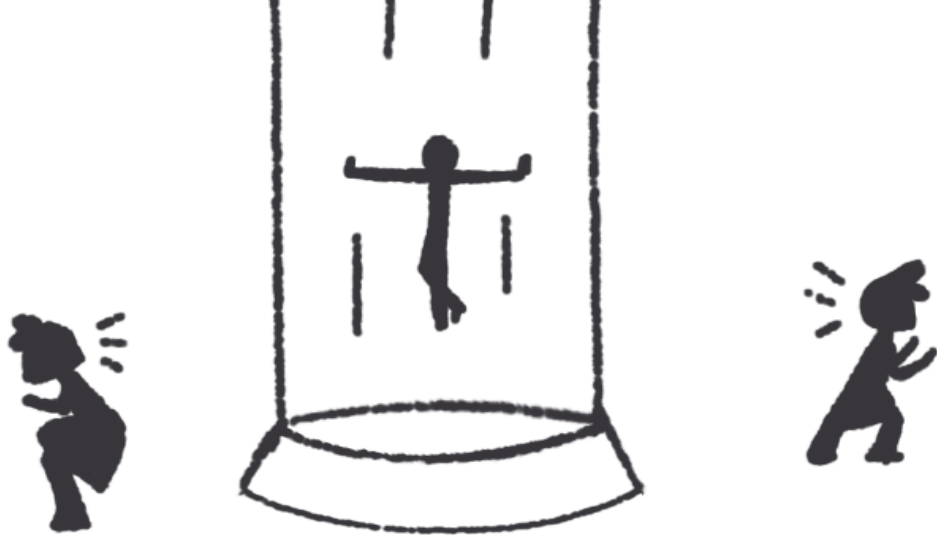

Дівчина простягла руку, щоб ухопити білочку, та у кімнаті все раптом закружляло, ніби спалахнула руда блискавка, і всі-всі-всі білки, що сиділи за столом, стрибнули на Веруку. Потім білочки тримали Веруку, а найголовніша білка видряпалася дівчинці на спину й почала стукати бідолашне дівчесько по голові суглобами кігтика. “Перевіряють, чи не зіпсута всередині”, — пояснив містер Вонка. Білочки зрозуміли, що Веручина голова зіпсута, тому потягнули її до великого отвору, куди викидали шкаралупки. Так дівчинка опинилася у сміттепроводі, а потім в головну каналізаційну трубу, в яку стікають нечистоти з усіх куточків фабрики. Потім вони потрапляли у сміттєспалювач. Почувши це, батьки дівчинки почали сварити містера Вонку. Той сказав, що дівчинка могла застрягти біля вхідної діри, а якщо це так, то батьки можуть зайти у витягти її. Та коли пан і пані Солт зайшли у цех, білочки скинули у діру і їх. Чарлі запитав містера Вонку, що ж тепер буде з Солтами. Містер Вонка сказав, що внизу їх зловлять, а сміттєспалювач працює через день, сьогодні його не розпалюють.

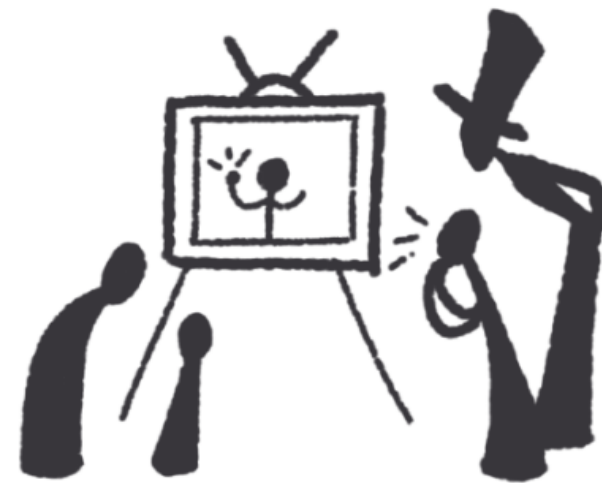

Містер Вонка метнувся через коридор до подвійних дверей. Двері розсунулися. Двоє дітей і дорослі зайшли всередину. Чарлі Бакет здивувався, бо скрізь у ліфті були кнопки. Біля кожної була крихітна наклейка з назвою приміщення, в яке потрапиш, коли натиснеш цю кнопку. Цей ліфт вмів їздити боком, скоком, уздовж, навскоси і... на небеси! Кабіну ліфта було зроблено з товстого прозорого скла, щоб було добре все видно. Чарлі швиденько почав читати написи біля кнопок, та Майк Тіві поцікавився, чи немає тут "Телевізійного цеху". Містер Вонка сказав, що є, і показав на кнопку. Там було написано "Телевізійний шоколад". Майк натиснув кнопку, ліфт смикнувся вбік, всі крім містера Вонки, котрий тримався за ремінець, що звисав зі стелі, попадали на підлогу. Та щойно вони почали вставати, як ліфт різко змінив напрямок і хитнувся в інший бік. І знову всі попадали. Дідунь Джо схопився за ремінець, Чарлі, який так високо не діставав, обхопив дідуневі ноги й міцно в них вчепився. Чарлі здавалося, що він на американських гірках. Крізь скляні стінки ліфта вони уривками бачили різні цікавинки й чудасії, що діялися в деяких приміщеннях: велетенську трубу, з якої на підлогу повільно витікало щось руде й липке; височенну круту грильязну гору і умпа-лумпів, що відколювали від неї величезні грильязні брили; машину, з якої сіявся навсібіч білосніжний порошок, наче хуртовина... Пані Тіві мало не знудило, і містер Вонка уже дав їй свій циліндр, але на щастя, ліфт почав зупинятися. Коли двері ліфта роз'їхалися, містер Вонка попередив усіх бути дуже обережними у приміщенні, в яке вони заходять.

В дальньому кутку стояла велетенська телекамера на коліщатах, навколо неї юрмилася ціла армія умпа-лумпів, вони всі були у захисних скафандрах. У протилежному кутку зали за столом сидів ще один умпа-лумпа і дивився на екран величезного телевізора. Містер Вонка розповів, що тут його найвидатніший винахід — телевізійний шоколад. Умпа-лумпи принесли величезну плитку шоколаду завбільшки з матрац. Містер Вонка пояснив, що шоколадка має бути велика, бо якщо висилати щось по телебаченню, то з другого боку воно завжди виходить значно менше, ніж заходило. Потім небезпечно проміння роздерло шоколаду на невидимі маленькі часточки. Усі побігли у протилежний край зали, де стояв величезний телевізор. Звідти з'явилася маленька плиточка шоколаду. Чарлі простягнув руку і взяв справжню шоколадку з екрану.

Майк Тіві запитав, чи можна по телебаченню передати живу людину. Містер Вонка здивувався. Він сказав, що навіть не думав про це, та й таке дуже небезпечно. Майк Тіві зірвався й побіг до протилежного кутка зали. Хлопець летів мов навіжений, відразу підскачив до рубильника. Після сліпучого спалаху Майка не стало. Усі зібралися біля телевізора. Екран раптом замерехтів. Тоді з'явилися хвилясті лінії. Почав з'являтися Майк Тіві. Пан Тіві крикнув, що його син став карликом. З телевізора долинув тонесенький голосочок, ніби там пискнула мишка. Батьки почали сварити містера Вонку, бо їх син не зможе ходити до школи. Містер Вонка сказав, що дещо можна зробити: Майка треба покласти в спеціальну машину, якою тут випробовують, як і настільки розтягуються жуйки. Може, він тоді стане такий, як був, може, кілометрів на два.

З дітей залишився тільки Чарлі. Містер Вонка сказав, що хлопчик виграв, і тепер почнеться справжня забава! Чарлі, дідусь Джо і містер Вонка застрибнули у ліфт. Містер Вонка потягся до кнопки “Вгору й геть”. Ліфт злетів угору, немов ракета, протаранив фабричний дах і летів просто в небо. Там Містер Вонка сказав, що вирішив подарувати фабрику Чарлі, як тільки хлопець підросте. Також сказав, що батьки хлопця, бабусі і дідусі теж можуть перебратися на фабрику. Він пробив дах і потрапив у спальню до стареньких, що лежали на ліжку. Дідунь Джо вийшов з ліфта, Чарлі кинувся в обійми мами і розповів, що вони всі житимуть на фабриці містера Вонки й допомагатимуть йому нею керувати! Містер Вонка попросив батьків не хвилюватися за хату.

